

-Далъ ти богъ добро и здраве!-отвърна Христо и покани брата си да седне до него.

Безъ да ги знае човѣкъ какви сѣ ще познае, че сѣ брата. Ала Цончо изгледваше дѣдо: побелѣлъ, изгърбенъ, надъ глеститѣ вежди челото сбръчкано, небръснатъ, кой знай отъ кога, зачетинестето лице го правеше подивѣлъ;

Пенчо гледаше ту баща си, ту чича си-и вси мислѣше по домашното.

И като ги гледаше - стори му се, че въ лицето на баща си вижда пестеливостта жива, а въ чича му се хили разточителността. За пръвъ пѣтъ той виждаше оживѣно онова, което трѣбваше да напише за домашното.

Не снѣмаше погледъ.

Баща му : бодъръ, сѣ откритъ погледъ, доброта сияе по лицето му. Тѣй както си представляваше пестеливостта по приказкитѣ на добрия си учитель; а чичо му: подпухналъ, повѣналъ и страшенъ. Погледа му разсѣянъ, боязливъ, тъменъ, сѣщо както учительтъ му описваше разточителността.

И както обгледваше Пенчо двамата - стори му се, че по-лесно би нарисувалъ пестеливостта и разточител-